

Veera Ojala

Riveria

Nalle

Jalka hapuili varovasti pitkin kallion reunaa. Varpaat olivat jo puoliksi tyhjänpäällä, matkalla kohti kymmenien metrien päässä hämöttävää syvänteen pohjaa. Tyttö katseli varovaisesti kohti pudotusta. Sieltä ei olisi enää paluuta takaisin. Paikka oli täydellinen.

Pieni tutiseva käsi ojentui jyrkänteen ylle pidellen sormenpäillä pientä nenäliinasta käärittyä nyyttiä. Tuulessa heilahteleva nyytti sisälsi hänen ainoa ystävänsä. Sormet hapuivat nyytin reunoja avaten sen varovasti. Kangasriekaleen seasta löytyi kasa tuhkaa, johon alkoi tipahdella pitkään vaiettuja suolaisia kyyneleitä. Otto ei tulisi enää milloinkaan takaisin.

Oton karvaisen kypälän silitys auttoi iltaisin nukahtamaan ja sen pyöreät korvat olivat kuulleet lukuiset muilta vaietut salaisuudet. Nalle oli ainoa, jolle tyttö saattoi näyttää, mitä todella tunsi. Muille täytyi esittää kauniisti käyttäytyvää esinettä, joka istui kiltisti sohvan reunalla äidin neulontaseuran teekutsuilla tai hymyillä seinän vieressä isän kutsuessa liikekumppaneita lasilliselle. Piti esittää jotain muuta, mitä oikeasti oli.

Naapurinpojalla on tapana kiivetä aidan yli, jos hän huomaa tytön olevan yksin ulkona. Poika tulee leikkimään tytön kanssa yhdessä, tai niin ainakin äiti sanoo. Yleensä poika vain repii nukkejen hiuksista ja nauraa tytön vaaleille leteille. Isälle kerrottuaan, tyttö oli passitettu aikaisin sänkyyn ja häntä oli kielletty valehtelemasta. Pojalle pitäisi olla ystävällinen ja leikkiä hänen kanssaan.

Viime viikolla, kun tyttö oli nähnyt pojan viimeksi, poika oli heilauttanut itsensä kepeästi aidan yli ja huutanut tullessaan: ”Minä saan määrätä sinua. Sinusta tulee minun alamaiseni.” Tyttö vilkaisi häntä vihaisesti ja jatkoi nallen kanssa leikkimistä. ”Nyt ei ole nuori herra tainnut käsittää oikein. Ei neidistä tule palvelijaa vaan vaimo pojalle,” sisäkkö tokaisi laskostaessaan kuivia pyykkejä narulta koriin ja taloa kohti lähtiessään tokaisi: ”Leikkikäähän hetki yhdessä.” ”Ihan sama. Minä saan kuitenkin määrätä sinua”, poika

ilkkui ja potkaisi jalalla nurmikkoja. Tytössä ei näkynyt mitään ulkoisia merkkejä, mutta sisällä kiehui. Poikaa alkoi kyllästyttää tytön ilmeettömyys ja niin hän tarrasi tytön sylissä istuvaan nalleen ja vetäisi. Pojan huomaamatta tytön käsi oli kuitenkin kiristynyt nallen vyötärön ympärille ja puristi nallea vielä silloinkin, kun nallen pää roikkui pojan oikeassa kädessä.

Näytti kuin koko maailma olisi seisahtunut hetkeksi. Lapset tuijottivat nallea täydellisen äännettömyyden vallitessa, kunnes elämä palasi takaisin. Kaikki tapahtui hetkessä. Irtopää lensi kauniissa kaaressa samalla, kun poika jo viiletti aidan toisella puolella. Tyttö kimposi ilmaan, tarttui nallen päähän ja ryntäsi sisälle taloon samalla huutaen.

Isä oli sanonut ettei nallen vuoksi saanut itkeä. Eihän se ole muuta kuin riekale kangasta ja sahanpurua. Sen jälkeen tyttö ei ollut itkenyt. Hän vain istui hiljaa nurkassa liikkumattomana, odottamassa hetkeä, jolloin hänet luovutettaisiin naapurin pojalle.

Vasta muutaman päivän päästä, kun mitään ei ollut tapahtunut, tyttö uskaltautui ulos. Hän oli kuullut ettei naapurissa olisi koko päivänä ketään kotona. Puutarhan reunalla kyti kasa poltettuja lehtiä. Puutarhuri oli lähtenyt sisälle syömään ja jättänyt viimeiset roskat palamaan yksin loppuun. Hiillos oli kuitenkin lämmin ja nalle syttyi iloisesti palamaa haihtuen lämpönä ilmaan tytön hyräilemän laulun saattelemana. Illan pimetessä tyttö palasi vielä tuhkakasan luo. Hän keräsi kauneimpaan nenäliinaansa hieman tuhkaa kohdasta, johon muisti nallen laskeneensa.

Tyttö seisoj vielä pienen hetken jyrkänteiden reunalla katsellen alas loputonta pudotusta. Hän tunsi kevyen tuulenvireen pyyhkivän kyyneleet pois hänen kasvoiltaan. Vielä jonain päivänä hän päättäisi itse mitä elämällään tekisi. Vielä kerran hän saisi päättää. Enää hän ei alistuisi muiden tahdolle vaan taistelisi tiensä vapauteen.

Varovasti sormen päät irrottivat otteen pehmeästä nenäliinasta ja silmät seurasivat, kuinka se leijui alas kohti tuntematonta.